

[Poul Møller.]

produktionsstigningen. Så længe vi lægger indkomsterne i samme takt som produktionsstigningen, opstår der ikke et efterspørgselspres, som produktionen ikke kan svare til. I den tale af finansministeren, som er refereret i Dansk Toldtidende, siger den højtærede finansminister, at så vidt han kan vurdere det, har de to store organisationer på arbejdsmarkedet, LO og Dansk Arbejdsgiverforening, ført en lønpolitik igennem, som ligger nogenlunde inden for den ramme, der blev givet af det økonomiske råds formandskab. Senere siger ministeren, at organisationerne faktisk har holdt sig nogenlunde til det oplæg, der blev givet af det økonomiske råd. Og til sidst siger han, at så er det ikke lønmodtagerorganisationernes skyld. Det vil altså sige, at der ikke er noget efterspørgselspres eller nogen kunstig købekraft, eller hvad den højtærede finansminister kalder det, fra lønmodtagerne efter finansministerens opfattelse. Et andet sted i talen siger han, at overefterspørgslen har ført til en indkomstpolitik, der har medført, at vi har fået det, man kan karakterisere som profitinflation; det er altså ikke lønmodtagerne, det er heller ikke landmændene, og så er der jo kun én gruppe tilbage, og det er selvstændige erhvervsdrivende uden for landbruget. Derefter er det så, at finansministeren fremsætter forslag, hvorefter lønmodtagere og landbrugere skal være med til at betale for den profitinflation, der er foregået hos selvstændige erhvervsdrivende. Jeg kan ikke rigtig forstå, at finansministeren ikke kan se, at der er kludder i de argumenter.

Sandheden er selvfølgelig den, at alle har fået mere, end der var produktion til; men det har finansministeren ikke ønsket at sige, i hvert fald ikke ved den lejlighed. Alle har fået det, det er nok sandheden, og det er derfor, finansministeren ønsker at kradse flere afgifter og skatter ind. Men hvis finansministeren mener, at der kun er tale om en profitinflation hos de selvstændige erhvervsdrivende uden for landbruget, så skulle vi faktisk så hurtigt som muligt få foretaget en ordentlig prisundersøgelse, så vi så, hvor meget af prisstigningerne der skyldes lønstigninger, afgiftsstigninger, skat-testigninger og rentestigninger, for alt det er omkostningsfaktorer, som har været

med til at presse priserne i vejret. Vi kan jo se på den højtærede trafikministers budgetter, hvordan ministeren må presse sine priser i vejret — med 50 pct. nogle gange — fordi han mærker denne inflation; men han er da ikke nogen profitmager, det er da ikke nogen profitinflation, der her er tale om; det er for at få dækket nogle stigninger i omkostningerne.

Derfor synes jeg, at den højtærede finansminister, hvis han vil have en debat om disse ting, skulle forklare os, hvordan han mener der opstår et efterspørgselspres, hvis ikke det starter fra praktisk talt hele befolkningens indkomst.

Jeg takker for den højtærede finansministers oplysning om budgetteknikken; jeg ved da godt, at finanslovsforslaget udarbejdes som et rammebevillingsforslag, men det er jo ikke det, jeg har efterspurgt; det er jo ikke det, om der er rammebevillinger i forslaget, men det, om man har startet med at give styrelserne besked om, hvor stor en ramme de måtte bruge. Har man gjort det, så er det da kedeligt, at man ikke har fået noget mere ud af det, at man så ikke har prøvet på at lægge det til rette, således at budgettet kunne balancere med de forventede indkomststigninger. Det vil jo altså sige, at det er selve toppen, det er galt med, og det er jo næsten meget værre, for så er det altså toppen, som i sin direktion, sine vejledninger og instrukser ikke er startet med et udgangspunkt, som havde hold i de automatiske indkomststigninger, og som alligevel ikke har haft mod til at sige: I må lægge jer til rette på de og de tal, som svarer til indkomststigningerne — med det resultat, at man alligevel er endt i, at tallene er blevet større end de 2×100 mill. kr., vi automatisk må få.

Boligbyggeriet var den højtærede finansminister lidt inde på. Der er jo ingen af os, der ønsker, at boligbyggeriet skal gå ned, men det er ikke et halvt år siden, at den samme minister som økonomiminister stod her og fremsatte et kreditrationeringsforslag. Den højtærede finansminister kunne vel ikke vente sig andet — det blev i hvert tilfælde sagt fra oppositionens side — end at gennemførelsen af denne kreditrationering måtte medføre, at mindre byggeri blev igangsat. Formålet var jo helt klart at få byggeriet finansieret med bedre kurser;